

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Dvořáka a soudců JUDr. Aleše Korejtky a JUDr. Petry Venclové, Ph.D., v právní věci

žalobce: **M. B.**
zastoupený advokátem Mgr. Janem Lipavským
sídlem PPS advokáti s.r.o., Velké náměstí 135/19
500 03 Hradec Králové

proti
žalovanému: **Zeměměřický a katastrální inspektorát v Pardubicích, IČ 46494804**
sídlem Čechovo nábřeží 1791, 530 03 Pardubice

za účasti: 1. Ing. P. M.
2. M. B.
3. M. M.

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8.9.2016, č. j. ZKI PA-O-31/216/2016/7,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

- III. Žalobce je povinen zaplatit České republice – Krajskému soudu v Hradci Králové náklady řízení ve výši 40.091,80 Kč ve lhůtě do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- IV. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se včasnou žalobou domáhal soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Katastrálního úřadu pro Pardubický kraj, Katastrální pracoviště Chrudim, ze dne 7. 6. 2016, sp. zn. OR 681/2015-603, jímž bylo podle ust. § 36 odst. 4 zákona č. 256/2013 Sb., o katastru nemovitostí České republiky (dále jen „katastrální zákon“ nebo „zákon č. 256/2013 Sb.“) rozhodnuto o nesouhlasu s provedením navrhované opravy údajné chyby v katastrálním operátu, a to tak, že se tomuto nesouhlasu s opravou chyby, o kterou požádali žalobce a M. B., nevyhovuje. Současně ve výroku tohoto rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo rozhodnuto tak, že *„v souboru geodetických informací v operátu katastru nemovitostí nebude provedena žádná změna: geometrické a polohové určení vlastnické hranice mezi pozemky označenými jako pozemková parcela číslo X na straně jedné a pozemkové parcely číslo X, X, X na straně druhé, vše v katastrálním území B., zůstane nadále, i po nabytí právní moci tohoto rozhodnutí, tvořeno spojnicemi lomových bodů číslo X, X, X a X.“*
2. Žalobce odůvodnil žalobu následujícím způsobem:
3. Žalobce předně zpochybnil způsob doručování žalovaného rozhodnutí, když tvrdil, že má zpřístupněnou datovou schránku a že rozhodnutí žalovaného mu mělo být doručeno do této datové schránky. V další části žaloby jsou poté již obsaženy věcné námitky, které směřují proti žalovanému rozhodnutí, které bylo vydáno v řízení o opravě chyb podle ust. § 36 katastrálního zákona, přičemž žalovaným rozhodnutím nebylo vyhověno návrhu žalobce na změnu zákresu hranic nemovitostí. Žalobce v návrhu na opravu chyb požadoval opravu údajně chybného přenesení původního geometrického a polohového určení hranic pozemků, jichž je vlastníkem (parc. č. X, X, X v katastrálním území B.), přičemž návrh se týkal průběhu hranic jeho pozemků s pozemkem parc. č. X v katastrálním území B., která je evidována ve spoluvlastnictví osob zúčastněných na řízení ad 1 a ad 3 (manželé P. a M. M.). Tyto věcné námitky žalobce uvedené v žalobě pod body 1 – 4 zpochybňují postup katastrálního úřadu při obnově katastrálního operátu přepracováním podle tehdy platného ustanovení § 15 zákona č. 344/1992 Sb., tj. katastrálního zákona platného do 31. 12. 2013, přičemž tato obnova katastrálního operátu byla prováděna v roce 2012.
4. V žalobním bodu ad 1) žalobce popsal průběh a podstatu, přičemž při této obnově katastrálního operátu vlastníci byli pouze seznámeni s novými výměrami pozemků, nikoliv však s novým průběhem hranic pozemků, a protože se výměry pozemků nezměnily, nebyl *„důvod podávat námitky“*.
5. V žalobním bodu ad 2) žalobce obhájí své stěžejní tvrzení, uplatněné i v řízení o opravě chyb, totiž že při vymezení hranic pozemků ve spoluvlastnictví žalobce a M. B. se sousedícím pozemkem parc. č. X měly správní orgány vycházet z identických bodů

vymezených mezníky označených čísly 1, 2, a 3. Žalobce v tomto žalobním bodu zpochybňoval závěry žalovaného o tom, že zpochybňované hranice nebyly v době svého vzniku hranicemi vlastnickými, nýbrž hranicemi uvnitř vlastnictví, a právě v době vzniku nové hranice mezi těmito pozemky musela být podle tehdy platných právních předpisů tato hranice vyznačena trvalým způsobem, přičemž *„v daném případě byly označeny kamennými mezníky označené v odvolání jako 1, 2 a 3.“*

6. V žalobním bodu ad 3) žalobce obhájí závěry znalce Ing. A. K., uvedené ve znaleckém posudku č. 245/2015, který v řízení o opravě chyb žalobce předložil a jenž ve prospěch žalobce uváděl údaje o tom, že by měla být provedena oprava chyb v katastrálním operátu nebo měla být provedena výše zmíněná změna v průběhu hranic zmíněných pozemků podle návrhu žalobce.
7. V žalobním bodu ad 5) rovněž žalobce napadá závěry správního orgánu týkajících se odůvodnění zamítnutí návrhu žalobce, poukazuje na nelogičnost a nepravdivost tvrzení správního orgánu I. stupně, který na straně 5 v odst. 3 svého rozhodnutí odkazuje na využití identických bodů z vytyčení lesního komplexu severně od pozemkové parcely č. X z roku 1998, které bylo převzato jako poloha obrazu zákresu těchto hranic v nové katastrální mapě v digitální formě (dále jen „KMD“).
8. V žalobním bodu ad 6) zopakoval žalobce námitku z odvolání, která se týká jeho zpochybnění postupu pracovníků správního orgánu, když ti provedli rekognoskaci bez vědomí vlastníků pozemku. Pokud by se této rekognoskace žalobce mohl účastnit, *„předmětné kamenné mezníky by ukázal a je nejvýše pravděpodobné, že by došlo ke zcela jinému pohledu na věci a rozhodnutí by bylo kladné“*. Žalobce navrhl, aby soud žalované rozhodnutí zrušil a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení.
9. Žalovaný odkázal na obsah žalovaného rozhodnutí, uvedl právě argumentaci týkající se řízení o opravě chyb podle § 36 katastrálního zákona, navrhl, aby soud žalobu zamítl.
10. Osoby zúčastněné na řízení se ztotožnily s obsahem žalovaného rozhodnutí, navrhl, aby soud žalobu zamítl.
11. Krajský soud v řízení vedeném podle ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), přezkoumal žalované rozhodnutí v mezích žalobních bodů, přičemž dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům:
12. Na tomto místě soud považuje za vhodné připomenout, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku (ve vztahu k soudům srov. např. odst. 61 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van de Hurk v. Nizozemí). Nadto je třeba si uvědomit, že orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy - minimálně implicitně - vypořádá. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivy a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně

správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008–13).

13. Zároveň je nutné dodat, že rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry (proto zpravidla postačuje, jsou –li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení /srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9Afs 70/2008–13, dostupný na www.nssoud.cz/), případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09 /odstavec 4 odůvodnění/, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10 /odstavec 5 odůvodnění/, usnesení ze dne 7. 5. 2009, II. ÚS 515/09 /odstavec 6 odůvodnění/, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011–72, dostupný na www.nssoud.cz atd.) - tzn., že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval: „[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“ (srov. nález ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 - 50, bod 17). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. bod 24. nálezu 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl: „Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobilé změnit výrok.“), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.

14. K tomu lze ještě uvést, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamená, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19). Anebo jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013, který lze aplikovat nejen na odůvodnění rozsudku soudu, ale analogicky a logicky i na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů:

„...přestože je třeba z hlediska ústavních principů důsledně trvat na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí, nemůže být tato povinnost chápána dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován s ohledem na okolnosti každého jednotlivého případu. Podstatné podle názoru Nejvyššího správního soudu je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek. Absence výslovného posouzení dílčí žalobní námítka, která souvisela s námitkami stěžejními, za situace, kdy městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku dospěl k věcně správnému závěru, že stěžovatel neunesl v daňovém řízení důkazní břemeno, neboť

důkazy jím předložené neprokázaly u sporných obchodních případů splnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet DPH, nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost. V této souvislosti lze odkázat např. na náleze Ústavního soudu ze dne 21. 12. 2004, sp. zn. II. ÚS 67/04, v němž bylo zdůrazněno, že z hlediska splnění náležitostí rozhodnutí není povinností soudu se v jeho odůvodnění speciálně vyjadřovat ke všem jednotlivým argumentům účastníka podporujícím jeho konkrétní a z hlediska sporu pouze dílčí tvrzení, pokud stanovisko k nim jednoznačně a logicky vyplývá ze soudem učiněných závěrů.“

Anebo jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 6. 4. 2016, č. j. 6 Afs 3/2016-45, bod 19:

„Nejvyšší správní soud se nejdříve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu, přičemž dospěl k závěru, že jde o rozhodnutí zcela srozumitelné a přezkoumatelné. Je pravda, že krajský soud podrobně a výslovně nereagoval na každou jednotlivost, kterou stěžovatelka v žalobě namítla. Sám však na úvod rozhodnutí avizoval, že s ohledem na obsáhlost žaloby zvolí jinou cestu vypořádání žaloby, a to sice že zformuluje právní názor, v jehož konkurenci žalobní námitky jako celek neobstojí. Takový přístup je zcela legitimní a aproboval ho i Ústavní soud....“: „Není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“ [náleze Ústavního soudu ze dne 12. února 2009 sp. zn. III. ÚS 989/08 (N 26/52 SbNU 247), bod 68]. Také Nejvyšší správní soud v minulosti uvedl, že „pokud si tedy stěžovatelka myslí, že na její košatou a obsáhlou žalobu musel reagovat krajský soud stejně košatým a obsáhlým rozsudkem, mylí se. Opačný závěr by směřoval k tomu, že u podání mimořádně rozsáhlých, jako je i podání stěžovatelky, by bylo velmi obtížné sepsat ‚přezkoumatelný‘ rozsudek.“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. června 2014 č. j. 10 Afs 18/2015-48, bod 13).

15. Dále platí, že samu okolnost, že soud nepřisvědčil argumentaci účastníka řízení, nelze bez dalšího považovat za porušení jeho práv. Právo na spravedlivý proces nelze vykládat tak, že jde o právo jednotlivce na vyhovění jeho návrhu či na rozhodnutí v jeho prospěch (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 10. 2011, sp. zn. III. ÚS 2773/11, dostupné /stejně jako další níže citovaná rozhodnutí Ústavního soudu/ na <http://nalus.usoud.cz>).
16. Soud dodává, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130 publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47, všechny dostupné na www.nssoud.cz).
17. K soudnímu přezkumu ve správním soudnictví je třeba i pro danou věc uvést, že v rozsudku ze dne 20. 10. 2015 ve věci č. 4037/10 – Fazia Ali v. Spojené království Evropský soud pro lidská práva uvedl, že pojem „úplný přezkum“ však není vykládán doslova a Soud (zde míněno ESLP) se v zásadě spokojí, bude-li přezkum dostatečný (sufficient review). Je třeba též přihlídnout ke specifčnosti řízení ve správním soudnictví, v rámci něhož může být skutkový přezkum v zásadě omezený a odvolací soudní orgán se může zaměřit spíše na přezkum předchozího řízení než na přijímání skutkových závěrů. Z článku 6 Úmluvy tak

nevyplývá právo na přístup k soudu, který může nahradit názor správního orgánu svým vlastním názorem; v této souvislosti Soud (ESLP) zdůrazňuje, že musí být respektována rozhodnutí správních orgánů založená na vhodnosti (expediency), která jsou mnohdy přijímána ve specializovaných oblastech práva, jakými jsou např. územní plánování, ochrana životního prostředí či regulace lovu (např. Bryan proti Spojenému království, č. 19178/91, rozsudek ze dne 22. listopadu 1995, § 47). Při posuzování dostatečnosti soudního přezkumu je podle ESLP nutno posoudit:

- (i) pravomoci příslušného soudního orgánu,
- (ii) oblast, jíž se rozhodnutí správního orgánu týká, a to zejména z pohledu, zda obsahuje posouzení otázek vyžadujících zvláštní odborné znalosti,
- (iii) míru správního uvážení, kterou v dané věci příslušné správní orgány mají,
- (iv) způsob, jakým bylo rozhodnutí přijato, zejména z pohledu záruk, které měli účastníci správního řízení k dispozici, a
- (v) obsah sporu včetně rozsahu soudní žaloby. Soud proto musí přezkoumat právní zakotvení soudního přezkumu jako celek, včetně procesních záruk, které účastníci řízení mají k dispozici, a ověřit, zda byly skutkové okolnosti v řízení jako celku náležitě přezkoumány. Z toho vyplývá, že soud ve správním soudnictví v dané věci nemůže svým rozhodnutím nahradit odborné věcné závěry správních orgánů, k nimž jsou jen tyto povolány z hlediska jejich odborné kompetence.

18. Ze správního spisu vyplývají a mezi účastníky nejsou sporné následující rozhodné skutečnosti:
19. Žalobce podal návrh na provedení opravy chyby v katastrálním operátu podle § 36 katastrálního zákona, přičemž navrhoval provést změnu geometrického a polohového určení vlastnické hranice mezi pozemky ve spoluvlastnictví žalobce a jeho manželky (osoby zúčastněné na řízení ad 2), tj. pozemky parc. č. X, X, X v katastrálním území B. a pozemkem parc. č. X v katastrálním území B., vše v katastrálním území B., přičemž spoluvlastníky tohoto pozemku jsou osoby zúčastněné na řízení ad 1 a ad 3, tj. manželé P. a M. M. Svůj návrh podložil posudkem znalce Ing. A. K. č. 245/2015, kdy tento znalec v znaleckém posudku vycházel z jím provedeného měření přímo v terénu a vycházel zejména z informace žalobce, která poukazovala na staré kamenné mezníky, a znalec tudíž dospěl k závěru, že průběh předmětné hranice v platné katastrální mapě v digitální formě (KMD) neodpovídá stavu v terénu, kde jsou vlastnické hranice označeny kamennými mezníky.
20. Správní orgán I. stupně zaslal žalobci záznam o neprovedení opravy (§ 36 odst. 3 katastrálního zákona), přičemž vycházel ze skutečnosti, že geometrické a polohové určení předmětné hranice je dané zákresem, tedy zobrazením v katastrální mapě, a tento zákres je evidován již z doby mapování katastru v 1 polovině 19. století, tedy nejedná se o chybu, kterou by bylo možné opravit dle § 36 katastrálního zákona. Žalobce společně s osobou zúčastněnou na řízení ad 2) zaslali katastrálnímu úřadu nesouhlas s neprovedením navrhované opravy chyby v katastru nemovitostí (§ 36 odst. 4 katastrálního zákona) a v tomto nesouhlasu tvrdili v podstatě to, co tvrdí žalobce i v žalobě, tj. že hranice mezi zmíněnými pozemky byla vytyčena a nezpochybněna zmíněnými kamennými mezníky a že tuto hranici zpochybnili jen manželé M. jako vlastníci zmíněného sousedního pozemku.

21. Správní orgán I. stupně tomuto nesouhlasu rozhodnutím ze dne 7. 6. 2016, sp. zn. OR 681/2015-603 nevyhověl, přičemž ve svém rozhodnutí poukázal na skutečnost, že v roce 2012 byla prováděna obnova katastrálního operátu přepracováním dle § 15 tehdy platného katastrálního zákona (zákon č. 344/1992 Sb., platný do 31. 12.2013), přičemž při obnově katastrálního operátu přepracováním se pouze převádí katastrální mapa z grafické formy do formy grafického počítačového souboru a na rozdíl od obnovy katastrálního operátu novým mapováním se při obnově přepracováním nevychází z nového šetření hranic jednotlivých parcel v terénu za účasti vlastníků. Katastrální úřad tak vycházel v souladu s platnou právní úpravou pouze z dosavadní katastrální mapy a z archivovaných měření z její údržby v záznamech podrobného měření změn, přičemž při této obnově byly zjištěny souřadnice všech lomových bodů hranice a s jejich pomocí byla katastrální mapa převedena do digitální podoby. Podstatné podle názoru katastrálního úřadu je, že při této obnově katastrálního operátu přepracováním se neprovádí zjišťování průběhu hranic za účasti vlastníků a neprovádí se ani nové měření takto vyšetřených hranic. Zákres v KMD tak zcela odpovídá zpřesněnému transformovanému rastru (tj. digitálnímu obrazu) mapy bývalého pozemkového katastru (BPK), při této obnově bylo postupováno v souladu s platnými právními předpisy a s Návodem pro obnovu katastrálního operátu ze dne 20. 12. 2007. Správní orgán I. stupně pak popsal průběh této obnovy, přičemž uvedl zejména v tomto popisu následující skutečnosti:

„Zpřesněný rastr mapy BPK je dle bodu 6.2 Návodu základním podkladem pro přepracování na KMD, a to z důvodu potřeby dosažení co nejvyšší přesnosti výsledku. Z rastru analogové mapy KN nebo jiných využitelných podkladů se pak získává jen ten platný obsah, který není zobrazen v mapě BPK.

Zpřesněný rastr mapy BPK byl vyhotoven mimo jiné i s využitím identických bodů (identický bod je podrobný bod v terénu jednoznačně identifikovatelný a zároveň zobrazený v katastrální mapě) z vytyčení lesního komplexu severně od pozemkové parcely číslo X v ZPMZ číslo 171 z roku 1998, které bylo převzato do KMD jako poloha obrazu zákresu těchto hranic v KMD. Tak byla polohově dána severní hranice pozemkové parcely číslo X (dále jen předmětná parcela), jinými slovy tak byl polohově ztotožněn záměr severní hranice předmětné parcely v KMD s touto hranicí vytyčenou tehdy v terénu.

Ze ZPMZ 171 je dále evidentní, že bod v KMD označený číslem X byl jako původní kamenný mezník zaměřený ještě před vytyčením jako identický bod a zároveň byly jako identické body zaměřeny i rohy domů jižně od předmětné hranice. Tyto zaměřené identické body byly použity pro ztotožnění mapy s terénem při vytyčení. Následně byly tyto body zaměřené na rozích domu jižně od předmětné hranice a body vytyčené v ZPMZ 171 použity též jako identické body pro zpřesňující transformaci při obnově katastrálního operátu přepracováním a tvorbě KMD.

Ze soutisku KMD s rastrem mapy BPK v měřítku 1:1000 bylo dále prokázáno a je již pouhým pohledem patrné, že geometrické a polohové určení předmětné hranice do obnoveného operátu bylo přeneseno správně, beze změny. Jinými slovy lze říci, že aktuální záměr předmětné hranice v KMD odpovídá jejímu záměru v analogové mapě katastru nemovitostí platné před obnovou operátu i mapě BPK.

Shrnuto: tedy nejenom, že GPU předmětné hranice mezi dotčenými pozemky je evidováno stále stejně a beze změny od doby jejich nabytí aktuálně evidovanými vlastníky dle výše uvedených nabývacích listin, ale dokonce až od doby vzniku stabilního katastru v 1. polovině 19. století

v případě západní a jižní části předmětné hranice a od roku 1965 v případě východní části předmětné hranice.“

22. Zároveň katastrální úřad pro kontrolu výše uvedeného závěru porovnal i délky hranice zmíněných pozemků z mapy BPK a KMD (tj. mapy bývalého pozemkového katastru a aktuálně platné katastrální mapy v digitální formě), přičemž nezjistil, že by délka určená v KMD neodpovídala v rámci dopustných mezních odchylek v délce určené z mapy BPK. Katastrální úřad provedl rekognoskaci situace přímo v terénu, přičemž se vyjádřil i ke zmíněným kamenným mezníkům s tím, že tyto nelze využít jako body identické, tj. takové, které jsou v terénu jednoznačně identifikovatelné a zároveň zobrazené v katastrální mapě. Správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že v konkrétním případě předmětné hranice je *„existence chyby přes povolené mezní odchylky dané přesností katastrálních map v průběhu historie evidence nemovitostí vyloučená“*. Pokud navrhovateli evidence hranic jejich nemovitostí nevyhovuje, tak poukázal na možnost postupu dle § 44 katastrální vyhlášky, anebo poukázal na možnost podání určovací žaloby k příslušnému civilnímu soudu na určení právního vztahu za účelem vytyčení hranice v terénu na základě geometrického plánu.
23. Krajský soud považuje za podstatné zdůraznit závěr správního orgánu I. stupně o tom, že z důvodu nedostatečné přesnosti geometrického a polohového určení pozemků daného pouze svým zobrazením v katastrální mapě v měřítku 1:2880 je při tvorbě KMD, tedy při zmíněném převodu katastrální mapy z grafické formy do formy grafického počítačového souboru (kdy se převádí analogová katastrální mapa do digitální formy, tj. z KMD) v rámci zmíněné obnovy řízení, je při tvorbě KMD snahou „přimknout“ evidovaný obraz hranic takovýchto nemovitostí na existující stav v terénu přes nezpochybnitelné identické body. Takovými body nemohly být zmíněné mezníky, označené žalobcem v odvolání pod body 1, 2 a 3, které byly zmíněné i ve zmíněném znaleckém posudku Ing. K., a jenž vycházely ze zjištění tohoto znalce.
24. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce společně s osobou zúčastněnou na řízení ad 2) odvolání, o kterém rozhodl žalovaný rozhodnutím, jež napadl žalobce žalobou, přičemž žalovaný poukázal i na skutečnost, že v rámci obnovy řízení mohl žalobce podat námitky proti obsahu obnoveného operátu, to však neučinil zřejmě z důvodu „sousedských neshod“ v průběhu hranic v terénu a tyto řeší návrhem na opravu chyby. Žalovaný však správně poukázal na skutečnost, že opravovat lze chyby pouze nesporné, což projednávaný případ není a žalovaný se pak vyjádřil k jednotlivým odvolacím námitkám, které obhajovaly výše zmíněné stěžejní tvrzení uvedená v odvolání, vycházející i ze závěru znalce Ing. K., tedy že při vytyčení zmíněných hranic je třeba vycházet z toho, že za identické body pro vytyčení této hranice je třeba použít uvedených kamenných mezníků.
25. Stěžejní otázkou pro rozhodnutí soudu v dané věci je, zda bylo možné zmíněný požadavek žalobce na změnu geometrického a polohového určení zmíněné vlastnické hranice řešit v řízení o návrhu na opravu chyby v katastrálním operátu dle § 36 katastrálního zákona. K tomu je třeba uvést následující závěry, které vyplývají zejména nejen z platné právní úpravy, ale již i z konstantní soudní judikatury. Ostatně žalobce byl s těmito závěry předběžně seznámen, stručně i usnesením soudu ze dne 24. 7. 2018, č. j. 52 A 112/2016-93, kdy bylo i mimo jiné žalobci umožněno, aby se vyjádřil k závěrům soudního znalce Ing. Z.

P., uvedenými v jeho posudku ze dne 22. 2. 2018, č. 52/2017, který si soud v tomto soudním řízení vyžádal a provedl jím důkaz u jednání soudu.

26. Právní úprava týkající se opravy chyb v katastrálním operátu je nyní upravena v § 36 katastrálního zákona, když v předchozí úpravě (zákon č. 344/1992 Sb.), byla tato právní úprava obsažena v § 8 tohoto předchozího katastrálního zákona. Ta však není rozdílná od současné právní úpravy obsažené v ust. § 36 katastrálního zákona a proto lze i judikaturu vztahující se k § 8 zákona č. 344/1992 Sb. použít z důvodu podobnosti i na „nástupce“ uvedeného zákona, tedy i na § 36 katastrálního zákona (k tomu srov. např. rozsudek NSS ze dne 14. 4. 2016, č. j. 9 As 242/2015-58 a rozsudek NSS ze dne 19. 4. 2018, č. j. 7 As 58/2018-21). Pokud tedy krajský soud bude citovat z judikatury vztahující se k předchozí platné právní úpravě, tak tu lze použít i na daný případ podle nové právní úpravy (tj. k výkladu § 36 katastrálního zákona).

27. Podle ust. § 36 katastrálního zákona:

„1. Na písemný návrh vlastníka nebo jiného oprávněného nebo i bez návrhu opraví katastrální úřad chybné údaje katastru, které vznikly

a) zřejmým omylem při vedení a obnově katastru,

b) nepřesností při podrobném měření, zobrazení předmětu měření v katastrální mapě a při výpočtu výměr parcel, pokud byly překročeny mezní odchylky stanovené prováděcím právním předpisem.

2. Opravu na základě návrhu podle odstavce 1 provede katastrální úřad do 30 dnů, ve zvlášť odůvodněných případech do 60 dnů, ode dne doručení návrhu.

3. Oznámení o provedené opravě nebo o tom, že opravu na návrh neprovedl, protože se nejedná o chybu, doručí katastrální úřad vlastníkově a jinému oprávněnému. Současně je poučí o možnosti postupu podle odstavce 4.

4. Sdělí-li do 30 dnů od doručení oznámení vlastník nebo jiný oprávněný katastrálnímu úřadu, že s provedenou opravou nebo s tím, že se nejedná o chybu, nesouhlasí, vydá katastrální úřad rozhodnutí ve věci.“

28. Předně je třeba zdůraznit, že institut opravy chyb v katastrálním operátu slouží pouze k uvedení údajů katastru do souladu s listinami založenými ve sbírce listin, a proto není prostředkem pro rozhodování o správnosti zápisu práva k nemovitostem, opravou chyb katastrálního operátu se tak nemění právní vztahy k nemovitostem. V řízení o opravě chyb v katastrálním operátu nelze přezkoumávat vzhledem ke smyslu a účelu tohoto institutu zákonnost podkladů, na jejichž základě byl zápis učiněn.

29. Podle usnesení Ústavního soudu ČR ze dne 29. 1. 2004, sp. zn. II. ÚS 45/03 nemůže rozhodnutím o opravě chyb dojít k zásahu do vlastnického práva, neboť oprava nevede ke vzniku, změně nebo zániku práva, které je vyznačováno v katastru. Stav katastru „je obrazem práv a závazků, vázících se ke konkrétní nemovitosti, vyplývajících z listin, které splňují zákonem předepsané náležitosti pro provedení zápisu.“ (srov. zmíněné usnesení ÚS ze dne 29. 1. 2004, sp. zn. II. ÚS 45/03). Z tohoto závěru lze dospět k tomu, že též údaje vztahující se k vymezení hranic pozemků evidovaného v katastru musí být odrazem jen těch údajů, které byly obsaženy v podkladech pro jejich evidenci v katastru nemovitostí.

30. V daném případě to byly podklady z obnovy katastrálního operátu, přičemž takovým podkladem nemohly být údaje předložené žalobcem a potažmo obsažené i ve zmíněném znaleckém posudku předloženém žalobcem v řízení o návrhu na provedení opravy chyb. Jak již správně uvedl žalovaný v žalovaném rozhodnutí, ostatně se o tom zmiňuje i žalobce v žalobě (žalobní bod ad 1), při obnově katastrálního operátu v katastrálním území B., provedené v roce 2012, se pouze převáděla katastrální mapa z grafické formy do formy grafického počítačového souboru a na rozdíl od obnovy katastrálního operátu novým mapováním se při obnově přepracováním nevychází z nového šetření hranic jednotlivých parcel v terénu za účasti vlastníků (jedná se o obnovu katastrálního operátu prováděné podle ust. § 15 zákona č. 344/1992 Sb. platného do 31. 12. 2013). Proto při takto prováděné obnově katastrálního operátu nebyl povinen katastrální úřad „vyšetřovat“ průběh hranic jednotlivých parcel v terénu za účasti vlastníků, tedy i žalobce, když podkladem pro tento typ obnovy byla pouze dosavadní katastrální mapa a archivovaná měření z její údržby, záznamy podrobného měření změn. V daném případě i při přepracování byly z dosavadního katastrálního operátu zjištěny souřadnice všech lomových bodů hranic a s jejich pomocí byla katastrální mapa převedena do digitální podoby, tedy dosavadní mapa byla převedena z pevné podložky (plastové folie) do počítačového souboru.
31. Podstatné je, že při této obnově platná právní úprava nestanoví, že by se mělo provádět nějaké nové měření takto vyšetřených hranic. Žalobce však v podstatě napadá provedení této obnovy s poukazem na údaje zjištěné v terénu, tedy že za identické body pro určení hranice pozemku měly být vzaty jakési kamenné mezníky, když svůj požadavek opírá o zmíněný znalecký posudek Ing. K., předložený ve správním řízení. Správní orgány ve svých rozhodnutích se dostatečně zabývaly zmíněným návrhem, přičemž nezjistily existenci zřejmé chyby, kterou by bylo třeba opravit, tedy jinak určit hranici zmíněných pozemků než je vedena v katastru nemovitostí. Zejména pak katastrální úřad porovnával jednotlivé délky předmětné hranice z mapy BPK a KMD a nezjistil, že by došlo ke zřejmému omylu ze strany pracovníků katastrálního úřadu při prováděné obnově katastrálního operátu.
32. K tomu je třeba dodat, že námitky žalobce nejsou ani způsobily samy o sobě vyvolat být jen podezření z existence chyby v katastrálním operátu, protože vycházejí z údajů, které nebyly zahrnuty v podkladech pro provedení zmíněné obnovy, ale jedná se o údaje zjištěné v terénu zmíněným znalcem na základě informací žalobce (tj. tvrzení o zmíněných identických bodech vymezených zmíněnými kamennými mezníky).
33. V takovém případě se však již jedná o spor, který nelze řešit v rámci institutu opravy chyb v katastrálním operátu. Institut opravy chyb v katastrálním operátu totiž slouží jen k uvedení katastru do souladu s listinami založenými ve sbírce listin a nikoliv k nápravě nesouladu mezi evidovanými údaji a faktickým stavem v terénu (srov. např. rozsudek NSS ze dne 13. 11. 2014, č. j. 7 As 119/20104-53). Mění se jím evidované údaje, aniž by se tak mohlo založit či pozbýt vlastnické či jiné právo k nemovitosti (srov. rozsudek NSS ze dne 7. 8. 2006, č. 2 As 58/2005-125, dále i rozsudek NSS ze dne 12. 5. 2016, č. j. 5 As 97/2014-19). Rozhodnutí katastrálního úřadu o opravě chyby v katastrálním operátu má pouze evidenční účinky, neřeší konečným způsobem otázku, kdo má jaký právní vztah ke které konkrétní nemovitosti, ale pouze kdo jako oprávněný či povinný ve vztahu k určitým nemovitostem bude v katastru zapsán, respektive v jaké podobně budou určité

nemovitosti v katastru evidovány. Rovněž, ani opravou chyby při obnově katastrálního operátu nemůže dojít k zásahu do vlastnického práva.

34. Proto je třeba odlišovat činnost správního orgánů a soudů rozhodujících ve správním soudnictví a činnost soudů rozhodujících v občanském soudním řízení, přičemž správnímu orgánu a soudu ve správním soudnictví přísluší se zabývat pouze evidencí práv k nemovitostem v katastru na základě předložených listin a soudům v civilním řízení přísluší v případě nejasností rozhodování o tom, komu ve skutečnosti právo náleží, tedy v daném případě jen civilní soud může rozhodnout o změně průběhu vlastnické hranice (srov. rozsudek NSS ze dne 14.3.2011, č. j. 4 As 34/2010-41, dále např. rozsudek NSS ze dne 19. 4. 2018, č. j. 7 As 58/2018-21). V řízení o opravě chyby nelze opravovat změny, ke které došlo v důsledku právní úpravy, právní úprava neumožňuje katastrálním úřadům hodnotit zákonnost procesu mapování a v případě jeho nezákonnosti zasahovat do katastru nemovitostí. Katastrální úřady „mohou opravovat pouze zřejmé omyly, popřípadě nepřesnosti stran měření, zobrazení předmětu měření v katastrální mapě a při výpočtu výměr parcel. Pouze takové omyly a nepřesnosti mohou katastrální úřady napravit v řízení podle § 36 katastrálního zákona“ (srov. rozsudek NSS ze dne 19. 4. 2018, č. j. 7 As 98/2018-21).
35. Zároveň je třeba v neposlední řadě uvést, co lze považovat „za zřejmý omyl“ a podmínky, za kterých lze provést opravu takového omylu. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 17. 1. 2008, č. j. 1 As 40/2007-103 uvedl, že zřejmý omyl je „charakteristický vždy tím, že je v něm obsažen lidský činitel. Jako omyl proto nelze posuzovat objektivní skutečnosti způsobující nesoulad katastru ze skutečného stavu.“, za zřejmý omyl nelze dokonce považovat automaticky bez dalšího případ, kdy nedošlo k převzetí evidovaného údaje k pozemkové knize do evidence nemovitostí, když „aby mohl být učiněn závěr, že nepřevzetí údaje bylo zřejmým omylem, nestačí prokázat, že k nepřevzetí údaje došlo skutečně v rozporu s právem. Nutné je zjištění, že se muselo jednat o zcela zjevný omyl pracovníka geodézie, nikoliv výsledku jeho uvážení, například proto, že jiná alternativa než převzetí údaje do evidence nemovitostí nepřicházela v úvahu“ (srov. rozsudky NSS ze dne 5. 6. 2008, č. j. 1 As 46/2008-134, dále ze dne 13. 3. 2013, č. j. 7 As 1087/2012-31). Řízení o opravě chyb v katastrálním operátu tak jen „slouží k uvedení údajů v katastru do souladu s listinami založenými ve sbírce listin“ (rozsudky NSS ze dne 7. 8. 2006, č. j. 2 As 58/2005-125, ze dne 31. 5. 2006, č. j. 5 As 16/2005-88, a např. ještě ze dne 19. 4. 2018, č. j. 7 As 58/2018-21).
36. Žalobce však nezakládá svůj návrh na provedení opravy chyb na nějakém zřejmém omylu pracovníka katastrálního úřadu při obnově katastrálního operátu, ale domáhá se toho, aby byla hranice zmíněných pozemků stanovena jinak, než bylo uvedeno v podkladech pro obnovu řízení, když poukazuje na existenci zmíněných kamenných mezníků, které jsou podle jeho názoru podstatné pro stanovení identických bodů zmíněné hranice pozemku. Zároveň se v podstatě domáhá přezkoumání obnovy katastrálního operátu a postupu pracovníků katastrálního úřadu, když zřejmě podle jeho názoru by tito měli „vyjít do terénu“ a zjistit nějakým šetřením existenci těchto zmíněných mezníků, tedy se zřejmě měli zeptat vlastníků, jak oni si představují průběh vlastnické hranice. Takovou povinnost však právní úprava katastrálnímu úřadu neukládá, když ten vycházel ze zmíněných podkladů pro obnovu katastrálního operátu, přičemž v podrobnostech katastrální úřad konkrétně tyto podklady uvádí ve svém rozhodnutí.

37. Bylo by již nad rámec tohoto soudního řízení a v podstatě i nad rámec řízení o opravě chyby, aby správní orgány, potažmo i soud přezkoumávaly zákonnost procesu této obnovy, a to s ohledem na již výše zmíněný účel právní úpravy institutu opravy chyb v katastrálním operátu. Názor, který zastává žalobce, by umožňoval katastrálním úřadům, a to i po uplynutí řady let, bez jakéhokoli omezení zasahovat do katastru nemovitostí, zákon však k takovému postupu katastrální úřady nezmocňuje. Katastrální zákon umožňuje katastrálním úřadům pouze opravit zřejmé omyly při vedení a obnově katastru a nepřesnosti při podrobném měření, zobrazení, měření v katastrální mapě a při výpočtu výměr parcel. Katastrální úřady nejsou oprávněny rozhodovat o sporech vlastníků nemovitostí o průběhu vlastnických hranic. Takové spory nemohou řešit ani soudy správní, které jsou oprávněny přezkoumávat zákonnost rozhodnutí správních orgánů (viz § 1 a násl. s. ř. s.). Soukromoprávní spory mohou řešit pouze soudy občanskoprávní – viz § 1 a násl. o. s. ř. (srov. rozsudek NSS ze dne 19. 4. 2018, č. j. 7 As 58/2018-21, bod 32). Ostatně podle ust. § 50 katastrálního zákona *„změna údajů o geometrickém a polohovém určení pozemku na podkladě vytyčení nebo zpřesnění hranice pozemků, upřesnění nebo rekonstrukce přídelů, nebo určení hranice pozemků se zapisuje na podkladě žádosti vlastníka nebo jiného oprávněného, jejíž přílohou je a) listina dokládající shodu vlastníků na průběhu hranice pozemků, nebo b) rozhodnutí soudu o určení hranice pozemků, přičemž „zpřesněním evidenčních údajů katastru o geometrickém a polohovém určení pozemků nedochází ke změně práv k pozemku.“* Navíc na daný případ se nepochybně vztahuje ust. § 1028 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku, podle něhož *„jsou-li hranice mezi pozemky neznatelné nebo pochybné, má každý soused právo požadovat, aby je soud určil podle poslední pokojné držby. Nelze-li je zjistit, určí soud hranici podle slušného uvážení.“*
38. K vyřešení takového sporu o průběhu vlastnické hranice (který v daném případě nepochybně mezi žalobci a výše zmíněnými osobami zúčastněnými na řízení existuje) je příslušný pouze civilní soud v občanskoprávním civilním řízení, nikoliv soud ve správním soudnictví, když ten nemůže činnost civilních soudů nahrazovat [spoluprůběh vlastnické hranice se nepochybně týká vlastnického práva, tedy k rozhodování v takové věci má pravomoc pouze příslušný soud v občanském soudním řízení (§ 47 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, v platném znění)]. Navíc v daném případě byl předložen znalecký posudek ve správním řízení, který určuje vlastnickou hranici na základě zcela jiných podkladů, než ze kterých bylo vycházeno při obnově řízení a vychází ze zjištění znalce, který se opíral o tvrzení žalobce. Nejedná se tedy o nějakou jednoduchou a základní právní úvahu, přičemž *„katastrální úřad může v řízení o opravě chyby v katastru činit jen základní a jednoduché právní úvahy vycházející z obsahu jím zkoumaných listin a nemůže řešit sporné otázky“* (srov. rozsudek NSS ze dne 31. 7. 2013, č. j. 7 As 90/2012-65, uveřejněný ve sbírce soudních rozhodnutí NSS 2/2014 pod číslem 2969).
39. Přes výše uvedené závěry, které mohou být samy o sobě bez dalšího podkladem pro závěry soudu o nedůvodnosti žaloby, ale vzhledem k tomu, že návrh žalobce se opíral o znalecký posudek, který byl předložen ve správním řízení, považoval soud za potřebné nechat posoudit danou věc soudním znalcem v tomto soudním řízení za účelem zodpovězení otázky, zda opravdu odborné závěry správních orgánů jsou správné z hlediska, zda nedošlo k chybné evidenci v důsledku nějakého zřejmého omylu pracovníka katastrálního úřadu při obnově řízení. Krajský soud proto si vyžádal znalecký posudek od znalce Ing. Z. P.,

který byl vypracován pod č. 52/2017, ze dne 20. 2. 2018 a provedl jím důkaz, z něhož vzal soud za prokázané následující rozhodné skutečnosti:

40. Z tohoto znaleckého posudku nevyplývá, že by k takovému zjevnému omylu při obnově katastrálního operátu došlo. Znalec zejména v odpovědi na dotazy soudu uvedl, že v dokumentaci katastru nemovitostí není doložena stabilizace kamenných mezníků (odpověď na dotaz ad 1), zároveň znalec dospěl k závěru, že posudek Ing. K. „není způsobilým podkladem k provedení opravy chyby v katastrálním operátu, když posudek nepoukazuje na původní zeměměřičský výsledek definující polohu bodu a ani zde neproběhlo mapování, kde dochází k šetření hranic s vlastníky a následnému zaměření. Je zde zachovalý pouze grafický obraz pozemku, jež byl přenesen do mapy KMD transformací“ (srov. odpověď pod bodem ad 4). V tomto znaleckém posudku je v podstatě potvrzen již výše zmíněný závěr o tom, že vytyčení hranice pozemku znaleckým posudkem Ing. K. dle požadavku žalobce, respektive dle jím uvedených údajů: „následují až po mapě KMD“, že tedy vychází z jiných podkladů, než ze kterých katastrální úřad vycházel při obnově katastrálního operátu. Znalec přímo uvádí (strana 6, poslední odstavec) ve znaleckém posudku, že „výše zmíněné tři odstavce seznamují s nálezem, ten však nemá žádný vliv na kvalitu a věrohodnost stávající mapy KMD. Kdyby došlo v minulosti k vytyčení a odsouhlasení zmiňovaných bodů, zabudovaly by se do mapy KMD a výměra, došlo-li by k překročení odchylek, by se opravila stejně jako mnoho jiných. Tím, že toto vytyčení následuje po mapě KMD, není jiná cesta než provést geometrický plán na opravu GPÚ a v případě nesouhlasu jedné ze stran je možné řešit občanskoprávní cestou dle § 89 odst. 1 písm. c) katastrální vyhlášky“.
41. Ze zmíněného znaleckého posudku vyplývá, že pro opravu chyb nelze použít zmíněný posudek Ing. K., přičemž žalobci byla dána možnost uplatnit námitky ke znaleckému posudku, ten však žádné námitky, které by byly důvodem pro doplnění znaleckého posudku či výslech znalce, neuvedl. Naopak sám ve vyjádření žalobce ve svém podání ze dne 24. 9. 2018 (čl. 112 a násl.) uvedl, že přijímá závěr obsažený ve znaleckém posudku Ing. P., že tedy pro opravu chyby v katastrálním operátu nelze posudek Ing. K. využít. Přestože jej soud seznámil s výše zmíněnou judikaturou, která neumožňuje nově stanovit vlastnickou hranici v tomto soudním řízení a v řízení o opravě chyby, tak žalobce na žalobě i přes upozornění soudu trval, a uvádí v tomto svém podání stále pochybnosti o hranici pozemků tak, jak byla vytyčena v katastru nemovitostí a je v něm v současné době evidována. Žalobce se ostatně sám ztotožňuje i s doporučením znalce, že je třeba vypracovat geometrický plán pro určení hranice, tedy pro ověření názorů žalobce, že hranice pozemků podle jeho představy je správná. Navrhl dokonce soudu, aby soud v tomto soudním řízení nechal zpracovat geometrický plán za účelem určení zmíněné vlastnické hranice, v replice k vyjádření žalovaného ze dne 24.9.2018 (čl. 112 soudního spisu) dokonce tvrdí, že geometrický plán měl být zpracován již v tomto správním řízení, přestože již byl poučen o nemožnosti takového postupu nejen v žalovaném rozhodnutí, ale i soudem v tomto soudním řízení (usnesení soudu ze dne 24.7.2018, č.j. 52 A 112/2016-93). Žalobce tedy odmítá respektovat a snad dokonce i pochopit podstatu nejen daného soudního řízení, ale i správního řízení o opravě chyby v katastrálním operátu, když v řízení žalobě proti zmíněnému rozhodnutí žalovaného se domáhá rozhodnutí soudu, které však soud ve správním soudnictví vydat nemůže. Svůj požadavek může žalobce uplatnit jen pouze civilní žalobou u příslušného civilního soudu (argumentace soudu – viz výše).

42. Krajský soud tedy z výše provedeného důkazu vzal za prokázané, že nejenže nedošlo k žádnému zřejmému omylu ze strany pracovníků katastrálního úřadu při provádění obnovy katastrálního operátu, ale že dokonce tato obnova byla provedena v souladu s právní úpravou. Pokud žalobce nesouhlasí s průběhem vlastnické hranice, musí se svého požadavku domáhat v příslušném civilním řízení, nikoliv u zdejšího soudu ve správním soudnictví. Krajský soud proto pro nadbytečnost již neprováděl další dokazování navržené žalobcem, když soud vycházel zejména ze závěrů správních orgánů, z výše uvedené judikatury a zejména ze znaleckého posudku, který si sám soud vyžádal a provedl jím důkaz.
43. Další námitky pak samy o sobě bez dalšího nebyly schopny způsobit nezákonnost žalovaného rozhodnutí. Námitku, ve které žalobce vytýká žalovanému nesprávný postup při doručování žalovaného rozhodnutí, když žalobce tvrdí, že mu mělo být doručováno do jeho datové schránky, nikoliv „*prostřednictvím poštovní doručovací služby Česká pošta*“, uplatnil žalobce již v odvolání a žalovaný správně k této námitce uvedl, že žalobci doručoval jako fyzické osobě a nemohl doručovat žalobci do datové schránky, protože tu má žalobce zřízenou jako podnikající fyzická osoba. V daném případě zřízení opravy chyby vystupoval žalobce jako fyzická osoba, tedy spoluvlastník zmíněných nemovitostí a nebylo mu možné doručovat do datové schránky jako podnikající fyzické osoby. Navíc krajskému soudu není jasné, v čem žalobce spatřuje krácení na svých právech ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., když s žalovaným rozhodnutím měl možnost se seznámit, ostatně kdyby tomu tak nebylo, asi by nepodal proti němu v zákonné lhůtě žalobu. V dané věci je tak třeba vycházet z materiální stránky doručení, tedy jestliže žalobce měl možnost seznámit se s žalovaným rozhodnutím, tak nemohl být krácen na svých právech a nelze se tak s názorem žalobce ztotožnit. Na zákonnost žalovaného rozhodnutí nemohly mít vliv ani další námitky, obsažené v ostatních žalobních bodech, neboť podstata věci spočívá v tom, zda vznikl důvod napravit nějaký zřejmý omyl opravou chyby v katastrálním operátu, anebo nikoliv. Z výše uvedeného stěžejního důkazu, tj. z posudku znalce Ing. P., jednoznačně vyplývá, že nemohl být shledán žádný důvod k takovému postupu dle § 36 katastrálního zákona. Zmíněný znalec je nepochybně odborníkem na danou problematiku, a jestliže žalobce v podstatě neměl žádné konkrétní věcné výhrady proti tomuto posudku, přičemž se dokonce ztotožnil s názorem tohoto znalce, že posudek Ing. K. nelze použít (srov. vyjádření žalobce ze dne 24. 9. 2018 na čl. 112), tak tím spíše ani soud, který rovněž není odborníkem na danou problematiku, nemůže věcně přezkoumávat dílčí námitky žalobce a výhrady, které se týkají rozhodnutí žalovaného, jenž jsou obsaženy v dalších žalobních bodech (žalobní body ad 2, 3, 4). Z konstantní soudní judikatury vyplývá, že hodnocení důkazů znaleckým posudkem spočívá v posouzení, zda závěry posudků jsou náležitě odůvodněny, zda jsou podloženy obsahem nálezu, zda bylo přihlédnuto ke všem skutečnostem, s nimiž bylo třeba se vypořádat, zda závěry posudku nejsou v rozporu s výsledky ostatních důkazů a zda odůvodnění znaleckého posudku odpovídá pravidlům logického myšlení (srov. např. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 16. 12. 2016, č. j. 36 Ad 2/2015-83 a rozsudek NSS ze dne 13. 4. 2017, č. j. 7 Ads 33/2017-24).
44. Správní orgán a tím spíše ani soud nemohou nahradit odborné závěry znalce vlastním názorem (srov. např. rozsudek NSS ze dne 1. 7. 2010, č. j. 7 Afs 53/2010-55, či obdobně lze odkázat na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 16. 11. 2016, sp. zn. 21 Cdo 5247/2015 či ze dne 20. 12. 2017, sp. zn. 29 Cdo 208/2016). Navíc jak soud již předeslal v úvodní části

odůvodnění rozsudku, soud ve správním soudnictví musí respektovat rozhodnutí správních orgánů, která jsou často přijímána ve specializovaných oblastech práva, a neměl by nahrazovat odborné věcné závěry odborných správních orgánů, k nimž jsou tyto povolány z hlediska jejich odborné kompetence (srov. výše zmíněný rozsudek ESLP ze dne 22. 11. 1995, č. 19178/1991, ve věci Bryan/Spojenému království). V daném případě šlo o posouzení otázky, zda došlo ze strany pracovníků katastrálního úřadu k chybě způsobené zřejmým omylem, v rámci tohoto řízení by neměl soud přezkoumávat zákonnost postupu správních orgánů při obnově řízení, přes tuto skutečnost, tj. vzhledem k žalobcem předloženému znaleckého posudku ve správním řízení, soud přikročil i k tomu, že za pomoci dalšího dokazování, tj. znaleckého posudku Ing. P., byl v podstatě přezkoumán celý postup správních orgánů při obnově katastrálního operátu v katastrálním území Bojanov v roce 2012, přičemž pro rozhodnutí soudu plně postačovalo, že ani z tohoto znaleckého posudku nevyplývá, že by byl dán důvod pro opravu chyby v katastrálním operátu.

45. Navíc i z takto provedeného důkazu vyplývá, že stav v evidenci katastru nemovitostí ve vztahu k vytyčení zmíněné hranice odpovídá podkladům, které jsou založeny v katastru nemovitostí, a naopak je to žalobce, kdo se domáhá změny určení vlastnické hranice na základě zjištění v terénu, přičemž k takové změně je třeba již vyhotovit geometrický plán, a jak již soud výše uvedl, jedná se o spornou otázku, kterou nelze řešit v řízení o opravě chyby v katastrálním operátu a tím spíše ne ve správním soudnictví, ale u příslušného civilního soudu v občanskoprávním řízení. Na tento stěžejní závěr nemohly mít proto vliv další námitky procesního charakteru, které žalobce uplatnil i v odvolání a potažmo i v žalobě. Je naprosto nerozhodné, zda se žalobce měl či neměl aktivně podílet svými námitkami na zjišťování a zakreslování hranice pozemku v katastru nemovitostí při obnově řízení s tím, že by podal námitky. Rozhodnutí žalovaného není založeno na tom, že by dospěl k závěru, že když žalobce nepodal námitky v průběhu obnovy řízení, tak jen z tohoto důvodu byl jeho návrh na opravu chyby zamítnut. Žalovaný pouze konstatoval, že žalobce mohl zmíněné námitky podat, to však nic nemění na tom, že k žádné chybě způsobené zřejmým omylem pracovníka katastrálního úřadu při obnově řízení v dané věci nedošlo, na což nemohlo mít tvrzení žalobce žádný vliv. Naopak zde v tomto žalobním bodu (ad 1) sám žalobce uznává, že v dané věci nebyla prováděna obnova operátu zjišťováním průběhu hranic v terénu za účasti vlastníků, tedy z toho vyplývá, že postup katastrálního úřadu byl správný, když ten nebyl povinen zjišťovat skutečné hranice pozemků, tj. skutečné hranice dle tvrzení žalobce, z něhož vycházel i Ing. K., přičemž toto tvrzení se zakládá na existenci zmíněných kamenných mezníků jako identických bodů pro určení vlastnické hranice.
46. Rovněž pro posouzení zákonnosti žalovaného rozhodnutí není vůbec podstatné, zda se žalobce nemohl zúčastnit rekognoskace přímo v terénu, ostatně tuto námitku uplatnil žalobce i v odvolání, žalovaný sice uznal, že žalobce měl být přizván k této rekognoskaci, ale správně poté v žalovaném rozhodnutí uvedl, že *„samo toto pochybení, však nemá žádný vliv na zákonnost vydaného rozhodnutí o neprovedení opravy domnělé chyby. Jak katastrální úřad uvedl ve svém rozhodnutí, rekognoskaci provedl navíc bez toho, aby tento úkon byl povinen udělat, protože je povinen rozhodovat na podkladě listinných důkazů, zjištění v terénu pak nejsou pro výsledek rozhodování směrodatná, protože výsledek je opřen o důkazy podložené právními listinami a podklady uloženými v dokumentaci katastrálního úřadu“*. Tento závěr

v podstatě žalobce nijak nenapadl žalobní námitkou, pouze uvádí svou další polemiku k tomuto závěru, tedy žalobce nezpochybnil, že správní orgány nevycházely z této rekognoscace, resp. tato nebyla stěžejním důvodem pro výrok rozhodnutí o neprovedení opravy chyby. Nejedná se vůbec o nosný důvod žalovaného rozhodnutí, přičemž k tomu je třeba poznamenat, že ne každé procesní pochybení správního orgánu má za následek automaticky bez dalšího to, že rozhodnutí musí soud zrušit pro nezákonnost.

47. Pro zrušení napadeného rozhodnutí soudem z důvodu vad řízení (§ 78 odst. 1 s.ř.s.) musí být splněn základní zákonný předpoklad stanovený v ust. § 65 odst. 1 s.ř.s. spočívající v tom, že napadeným rozhodnutím byla porušena práva žalobce tak, že byl žalobce zkrácen na svých právech. O takové porušení práv žalobce mající ve svém důsledku krácení na právech ve smyslu ust. § 65 odst. 1 s.ř.s. by se např. jednalo tehdy, kdyby se mohlo odrazit ve skutečném porušení konkrétních procesních práv například tím, že by s žalobcem v průběhu správního řízení nebylo vůbec jednáno jako s účastníkem správního řízení, ač s ním tak jednáno být mělo, případně tím, že by žalobci postavení účastníka řízení sice přiznáno bylo, avšak byla by mu v průběhu takového řízení upřena jeho jednotlivá konkrétní subjektivní práva determinující jeho aktivní participaci na řízení (srov. mutatis mutandis rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2006 č. j. 5 As 53/2004-96, www.nssoud.cz). V případě jiných procesních pochybení vzniklých při rozhodovací činnosti správních orgánů se pak musí jednat o takovou vadu řízení, která by mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. O vadu řízení, která by mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí a mohla by tak krátit žalobce na jeho právech se ale nejedná, pokud lze dovodit, že by výrok rozhodnutí byl stejný i za situace, kdyby k vadě řízení vůbec nedošlo (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2009, č. j. 8 Afs 46/2009-46, dostupný rovněž na výše zmíněných www.stránkách). Právo účastníka řízení na spravedlivý proces není samoučelné, nýbrž „jeho účel spočívá v ochraně jiných základních práv, tentokrát již hmotných. Nedává totiž rozumný smysl, aby se někdo soudil toliko za účelem ochrany svých procesních práv“ (srov. rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 27. 5. 2015, sp. zn. II. ÚS 1449/15).
48. Protože žaloba nebyla důvodná, musel ji krajský soud zamítnout (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).
49. Výrok o náhradě nákladů řízení (výrok II.) se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když neúspěšný žalobce neměl právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému soud toto právo nepřiznal, když mu žádné náklady řízení podle obsahu spisu nevznikly.
50. Výrok III. se opírá o ust. § 60 odst. 4 s.ř.s., podle něhož stát má proti neúspěšnému účastníkovi právo na náhradu nákladů řízení, které platil, není-li tento účastník osvobozen od soudních poplatků. Právo státu na náhradu těchto nákladů vzniklo, neboť soud hradil náhradu nákladů soudem ustanovenému znalci Ing. P., ten vypracoval znalecký posudek v dané věci, přičemž soud usnesením ze dne 2. 3. 2018, č. j. 52 A 112/2016-86 přiznal tomuto znalci náhradu nákladů řízení (resp. odměnu za vypracování znaleckého posudku a náhradu nákladů) v celkové výši 40 091,80 Kč, přičemž tato částka byla též tomuto znalci vyplacena státem prostřednictvím Krajského soudu v Hradci Králové. Takový postup soudu nemůže být hodnocen žalobcem jako nepředvídatelný, a to tím spíše, když žalobce byl předběžně seznámen s konstantní soudní judikaturou týkající se rozhodování soudu, přičemž byl upozorněn na to, že v případě neúspěchu v dané věci mu může soud uložit povinnost nahradit náklady, které platil stát (srov. usnesení zdejšího soudu na čl. 93, tj. ze

dne 24. 7. 2018, č. j. 52 A 112/2016-93.) Žalobce na takto podanou informaci reagoval tak, že požadoval po soudu, aby sám rozhodl o průběhu vlastnické hranice na základě nového geometrického plánu, když požadoval, aby soud zpracování tohoto geometrického plánu si sám opatřil (srov. jeho podání na čl. 112). Žalobci tedy muselo být zřejmé, že z výše uvedené judikatury jednoznačně vyplývá, že takový postup v řízení o opravách chyby možný není, když se jedná o určování vlastnické hranice a rozhodování sporu o průběhu vlastnické hranice, o kterém může rozhodovat jen příslušný civilní soud, což ostatně bylo žalobci sděleno ve zmíněném usnesení. Proto soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku III. tohoto rozsudku.

51. Osobám zúčastněným na řízení nárok na náhradu nákladů řízení nevznikl (§ 60 odst. 7 s.ř.s. a výrok IV.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 6. března 2019

JUDr. Jan Dvořák v. r.
předseda senátu